

— Какво има? — прозвуча гласътъ ѝ, студенъ и тежъкъ като камъкъ.

Дъщерята на Калояна се усмихна.

— Вѣчнитѣ разправии между годеницитѣ. Пакъ сѣ се скарали и не мога да ги сдобря. — Тя надникна въ трапезарията и поклати глава.

Белослава стоеше все тъй неподвижна, седнала край огъня, съ наведено чело и морно отпустнати въ скута рѣце.

16.

Когато кочията изкачи заледения баиръ и запотенитѣ коне спрѣха за мигъ да си починатъ, преди коневодцитѣ да ги подхванатъ отново за юздитѣ, Изабелъ неволно извика отъ почуда и възторгъ.

— Вижете, вижете колко е хубаво!

И тя сочеше съ рѣка огромнитѣ — блеснали въ снѣгъ и слънце — кръговори, които внезапно се бѣха разкрили предъ зора ѝ, бѣлитѣ планински върхове, които се изрѣзваха въ мощни очертания по бледосиньото небе, долинитѣ, далечнитѣ равнини, разстлани като свѣтло кадифе.

Славъ улови малката рѣка, облѣчена въ кожена рѣкавица и я насочи къмъ северозападъ. Надъ високи гори бърда се извисяваше единъ самотенъ връхъ. Тамъ се издигаше околчестата назѣбена стена на яката твърдиня.

— Цѣлина! — пошушна деспотътъ — Нашиятъ домъ!

Невѣстата го погледна съ радостни очи. Протегна отново рѣка къмъ далечната крепостъ, следъ това я допрѣ до гърдитѣ на деспота, после до своитѣ.

— Нашиятъ? — попита съ веселъ гласъ.

— Да. Нашиятъ домъ... — отвърна Славъ, свали рѣкавицата, цѣлуна бѣлата, нѣжна рѣка.

Седнала насреща имъ, Мабилъ се усмихна добродушно и извърна лице къмъ прозорчето. Слуги и стражи чистѣха прѣспитѣ, които се бѣха натрупали върху широката пѣтека, която започваше между две редици оголени джбове и букове. Тѣлата на четиритѣ морни коня излъхваха облаци пара. Следъ кратка почивка, тѣ отново по-